

Универзитет у Нишу
ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ
Бр. 01-1303/1
20/04/2026. године

На основу члана 36. Правилника о мастер академским студијама права Служба за наставу и студентска питања даје следеће

О Б А В Е Ш Т Е Њ Е

1. Обавештава се јавност да су завршни мастер рад и Извештај Комисије за оцену и одбрану мастер рада под називом „Социологија породице и њена улога у антисоцијалном и делинквентном понашању деце”, кандидата Станковић Маријане, број досјеа М006/24-УП ,студента мастер академских студија права на Правном факултету у Нишу, примљени дана 20/04/2026. године и да се налазе у Библиотеци и на сајту Факултета.
2. Извештај и мастер рад доступни су, у року од 5 (пет) дана од дана истицања овог обавештења на огласну таблу Факултета, заинтересованим лицима у времену од 08,00 до 15,00 сати сваког радног дана.
3. Извештај Комисије за оцену и одбрану мастер рада су саставни део овог обавештења.
4. Ово обавештење истаћи на сајт и доставити Библиотеци.

СЛУЖБА ЗА НАСТАВУ И
СТУДЕНТСКА ПИТАЊА

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ У НИШУ
20.04.2026.
01 1303

**Катедри за кривичноправне науке
Правног факултета Универзитета у Нишу**

На седници Катедре за кривичноправне науке која је одржана 21.03.2026. године на основу члана 34. Правилника о мастер студијама Правног факултета у Нишу формирана је Комисија за оцену и јавну одбрану мастер рада под називом: „Социологија породице и њена улога у антисоцијалном и делинквентном понашању деце“, кандидата Станковић (Љубиша) Маријане М006/24 - УП, Комисија, после детаљног прегледа мастер рада подноси следећи

ИЗВЕШТАЈ

Мастер рад кандидаткиње Маријане Станковић, под називом „Социологија породице и њена улога у антисоцијалном и делинквентном понашању деце“, написан је на 55 страница компјутерски обрађеног текста са проредом 1.5. Ауторка је техничку обраду извршила доследно, при чему је цитирање референци у тексту реализовано према АПА 7 стандарду (у заградама). Литературну подлогу рада чини опус од укупно 69 извора, који сачињавају савремене научне чланке, монографске публикације, докторске дисертације, извештаје релевантних међународних организација, важеће законске акте, као и различите стручне публикације и званичне статистичке извештаје.

Рад је структуриран у шест тематских целина које воде од теоријских основа ка конкретној анализи феномена. Након Увода, прво поглавље анализира породицу као примарну друштвену групу, њене дефиниције, функције и положај у савременом друштву. Други део је посвећен процесу социјализације у породици, кроз репродукцију вредности и утицај породичне структуре на понашање деце. У трећем поглављу се обрађују појмови антисоцијалног и делинквентног понашања, фактори који их обликују, као и социолошке теорије које их објашњавају. Четврти сегмент рада се фокусира на непосредан утицај породице, анализира дисфункционалност, злоупотребу супстанци, породично насиље, занемаривање и недостатак надзора као ризике, али и породицу као заштитни фактор. Пети део разматра моделе превенције, интервенције и ресоцијализације кроз сарадњу са институцијама, док шесто поглавље доноси приказ и критички осврт на савремена емпиријска истраживања породичне дисфункционалности у Србији и региону. Рад се заокружује Закључком, резимеима на српском и енглеском језику, те Списком коришћене литературе и биографијом ауторке.

У оквиру Уводног дела рада (стр. 4–5), кандидаткиња дефинише породицу као примарни „микросмос“ и најзначајнији фактор у формирању идентитета и вредности појединца. Ауторка указује на актуелност теме, и истиче да породична дисфункционалност,

кроз занемаривање, насиље или болести зависности, ремети процес социјализације и ствара ризик од девијантног понашања. Постављени су предмет и циљ истраживања, који се фокусирају на идентификацију фактора ризика и заштите унутар породичног контекста. У уводу су постављене хипотезе о повезаности између породичне стабилности и превенције делинквенције, као и методолошки оквир који почива на примени правнотеоријског, нормативноправног и аналитичког метода, чиме је успостављена основа за даљу анализу кроз шест поглавља.

У првом поглављу рада (стр. 6–13), кандидаткиња пружа социолошку анализу појма и дефиниција породице, а при томе балансира између класичних функционалистичких теорија Мердока и Парсонса и савремених критичких и феминистичких перспектива. Ауторка демистификује породицу као „саморазумљиву” категорију, и указује на њену динамичну природу и еволуцију од традиционалне задруге до савремене нуклеарне и породице. Посебан квалитет овог дела представља аргументована анализа породице у савременом друштву, поткрепљена најновијим статистичким подацима из 2024. године о стопама брачности и развода у Србији, због чега се теоријска разматрања контекстуализују у домаћи оквир. Кроз приказ економске, репродуктивне, емоционалне и заштитне функције, кандидаткиња припрема терен за анализу породице као институције која, упркос структурним променама и изазовима остаје примарни фактор социјализације и заштите детета.

У другом поглављу рада (стр. 14–17), кандидаткиња елаборира процес социјализације у породици, тиме што га одређује као механизам трансформације појединца из биолошког у социјално биће. Ауторка прави дистинкцију између примарне социјализације, која се одвија у најранијем детињству под окриљем породице и секундарне социјализације кроз школу и вршњачке групе, а при томе наглашава да породична база одлучујуће утиче на каснију отпорност детета на негативне спољне утицаје. Посебно је вредна анализа репродукције друштвених вредности, где се указује да деца интернализују моралне норме не само кроз експлицитне поуке, већ преваходно кроз посматрање родитељских модела решавања конфликта и односа према ауторитету. У делу који се бави породичном структуром, ауторка користи компаративни приступ, и наводи савремена емпиријска истраживања из различитих земаља, чиме поткрепљује тезу да, иако непотпуне породице могу да носе веће ризике, квалитет емоционалних односа и родитељска подршка представљају најважнији фактор заштите од антисоцијалног понашања. У трећем поглављу рада (стр. 18-26), под називом „Антисоцијално и делинквентно понашање”, кандидаткиња врши појмовну диференцијацију између два феномена који се у лаичкој јавности често поистовећују. Ауторка антисоцијално понашање дефинише као широк спектар поступака који одступају од друштвених норми, док делинквенцију јасно позиционира у оквире законских норми и реакције државног апарата.

У централном, четвртом поглављу рада (26-39), кандидаткиња фокус истраживања усмерава на непосредан утицај породичне дисфункционалности на појаву и развој девијантног понашања. Ауторка таксативно анализира специфичне ризичне факторе, попут злоупотребе алкохола и психоактивних супстанци унутар породичног круга, као и разорне последице породичног насиља на психосоцијални развој детета. Посебно је значајна аргументација о занемаривању и недостатку родитељског надзора као облицима структурног неуспеха породице, који стварају вакуум у социјалној контроли и гурају малолетнике ка девијантним вршњачким групама. Ипак, у завршном делу овог поглавља се истиче да породица не треба да се посматра искључиво као извор ризика, већ се афирмише њена улога као значајног фактора заштите. Кроз емоционалну подршку и стабилне васпитне моделе, породица је приказана као примарни бедем који може да неутралише негативне спољне притиске.

У петом поглављу (стр. 39-41), ауторка афирмише модел „демократског ауторитета” и проактивног родитељства као примарне бране девијацији, и истиче да породица мора да делује као „лабораторија карактера”. Сарадња породице са школом и институцијама описана је кроз концепт „заједничке социјалне контроле”, уз критичко упозорење на појаву „вршег кромпира”, односно пребацивање одговорности између система на штету малолетника. Шесто поглавље (стр. 42-45) представља завршницу рада, јер теоријске поставке тестира кроз критички приказ савремених емпиријских истраживања у Србији и окружењу (Ниш, Косово и Метохија, Бања Лука). Коришћењем података из АСЕ студије и истраживања Мацановића (2022), кандидаткиња документује поражавајућу статистику да скоро 70% преступника долази из непотпуних породица, док је изложеност психолошком злостављању присутна код чак 43.7% испитаника.

У закључку (стр. 45-46), ауторка сумира резултате истраживања и истиче да породица представља примарни „микрокосмос” чија стабилност директно одређује социјални имунитет детета и његову отпорност на девијације. Тиме потврђује почетну хипотезу да малолетничка делинквенција никада не настаје у вакууму, већ представља „врх леденог брега” дубљих породичних проблема, због чега превенција мора да буде усмерена на системско оснаживање породице, а не само на санкционисање појединца.

Закључак и предлог

На основу свеобухватне анализе изложене у мастер раду, Комисија закључује да рад кандидаткиње Станковић Маријане, под називом „Социологија породице и њена улога у антисоцијалном и делинквентном понашању деце”, представља резултат самосталног, оригиналног и научно утемељеног истраживања у области кривичноправних наука.

Кандидаткиња је у раду успешно систематизовала обимну правнотеоријску и социолошку литературу, анализирала релевантне законске оквире и кроз приказ савремених емпиријских истраживања дала значајан допринос разумевању узрочно-последичне везе између породичне дисфункционалности и малолетничке делинквенције. Пошто су испуњени сви формални и суштински услови предвиђени чланом 36. Правилника о мастер студијама Правног факултета у Нишу, Комисија сматра да је мастер рад „Социологија породице и њена улога у антисоцијалном и делинквентном понашању деце” кандидаткиње Маријане Станковић подобан за јавну одбрану. Сходно томе, Комисија предлаже Већу за мастер студије Правног факултета у Нишу да усвоји овај Извештај о оцени рада и одобри његову јавну одбрану пред формираном Комисијом.

У Нишу, 17.04.2026.

ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ

проф. др Миомира Костић
редовни професор Правног факултета у Нишу

проф. др Дарко Димовски
редовни професор Правног факултета у Нишу

проф. др Душица Миладиновић-Стефановић
редовни професор Правног факултета у Нишу